

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקיסוס, וסיכך על גבה - פסולה.												■
ואם היה סיכוך הרבה מהן, או שקצצן - כשרה.												■
זה הכלל: כל שהוא מקבל טומאה, ואין גידולו מן הארץ - אין מסככין בו. וכל דבר שאינו מקבל טומאה, וגידולו מן הארץ - מסככין בו.												■
או שקצצן כשרה.	ייתב רב יוסף קמיה דרב הונא, ויתב וקאמר:											◇
צריך לנענע.	ואמר רב:											◇
הא שמואל אמרה.	אמר ליה רב הונא:											◇
אטו מי קאמינא לך דלא אמרה שמואל? אמרה רב ואמרה שמואל.	אהדרינהו רב יוסף לאפיה ואמר ליה:											?
הכי קאמינא לך, דשמואל אמרה ולא רב, דרב אכשורי מכשר.	אמר ליה רב הונא:											◇
כי הא דרב עמרם חסידא רמא תכלתא לפרוזמא דאינשי ביתיה, תלאן ולא פסק ראשי חוטין שלהן. אתא לקמיה דרב חייה בר אשי												○
מפסקו והן כשרין.	אמר ליה: [רב חייה בר אשי] הכי אמר רב:											■
אלמא: פסיקתן זו היא עשייתן, הכא נמי, קציצתן זו היא עשייתן.												■
וסבר שמואל לא אמרינן פסיקתן זו היא עשייתן?												?
הטיל לשני קרנות בבת אחת, ואחר כך פסק ראשי חוטין שלהן - כשרין.	והא תני שמואל משום רבי חייה:											◇
מאי לאו - שקושר ואחר כך פוסק?												?
לא, שפוסק ואחר כך קושר.												◇
פוסק ואחר כך קושר מאי למימרא												?
מהו דתימא: בעינן כנף בשעת פתיל וליכא, קא משמע לן.												!
תלאן ולא פסק ראשי חוטין שלהן - פסולין.	מיתבי:											◇
מאי לאו - פסולין לעולם, ותיובתא דרב?												?
מאי פסולין - פסולין עד שיפסקו.	אמר לך רב:											◇
פסולין לעולם.	שמואל:											◇
פסולין לעולם	וכן אמר לוי:											◇
פסולין לעולם.	וכן אמר רב מתנה אמר שמואל:											◇
בדידי הוה עובדא, ואתאי לקמיה דמר שמואל	איכא דאמרי, אמר רב מתנה:											○
פסולין לעולם.	ואמר ליי: [שמואל]											○
תלאן ואחר כך פסק ראשי חוטין שלהן - פסולין.	מיתבי:											◇
(דברים טז) תעשה - ולא מן העשוי. מכאן אמרו: הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקיסוס וסיכך על גבן - פסולה.	ועוד תניא גבי סוכה:											◇
היכי דמי?												^
אילימא בשלא קצצן												!
מאי איריא משום תעשה ולא מן העשוי? תיפוק ליה דמחוברין נינהו												?

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
ממרא												
אלא בשקצצן										!	?	◇
וקתני פסולה, ושמע מינה דלא אמרינן קציצתן זו היא עשייתן, ותיבתא דרב												◇
הכא במאי עסקינן - דשלפינהו שלופי, דלא מינכרא עשיה דידהו.	אמר לך רב:											◇
מכל מקום, תלאן ואחר כך פסק קשיא לרב												◇
קשיא.												◇
לימא כתנאי:												◇
עבר וליקטן - פסול, דברי רבי שמעון בר יהודק	[רבי שמעון בר יהודק]										◆	◇
מכשירין.	חכמים:										◆	◇
דכולי עלמא לולב צריך אגד, וילפינן לולב מסוכה, דכתיב גבי סוכה תעשה ולא מן העשוי.	סברוה:											◇
מאי לאו בהא קא מיפלגי:												◇
אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן, וגבי לולב נמי אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן.	דמאן דמכשיר סבר:										◆	◇
לא אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן, וגבי לולב נמי לא אמרינן לקיטתן זו היא עשייתן?	ומאן דפסיל, סבר:										◆	◇
לא, דכולי עלמא לא אמרינן גבי סוכה קציצתן זו היא עשייתן, והכא במילף לולב מסוכה קמיפלגי:												◇
לא ילפינן לולב מסוכה	מאן דמכשיר סבר:										◆	◇
ילפינן לולב מסוכה.	ומאן דפסל סבר:										◆	◇
ואי בעית אימא אי סבירא לן דלולב צריך אגד כולי עלמא לא פליגי דילפינן לולב מסוכה. והכא בהא קמיפלגי:												◇
צריך אגד	מר סבר:										◆	◇
אין צריך אגד.	ומר סבר:										◆	◇
ובפלוגתא דהני תנאי												◇
לולב, בין אגוד בין שאינו אגוד כשר.	דתניא: [ת"ק]										◆	◇
אגוד כשר, שאינו אגוד - פסול.	רבי יהודה:										◆	◇
מאי טעמא דרבי יהודה?											^	◇
יליף לקיחה לקיחה מאגודת - אגוד, כתיב התם (שמות יב) ולקחתם אגדת אגוד, וכתיב הכא (ויקרא כג) ולקחתם לכם ביום הראשון, מה להלן באגודה - אף כאן נמי באגודה.	[רבי יהודה]											◇
ורבנן?											?	◇
לקיחה מלקיחה לא ילפינן.	[רבנן]											◇
כמאן אזלא הא דתניא:												◇
לולב מצוה לאגודו, ואם לא אגודו - כשר.	[תניא]											◇
אי רבי יהודה												◇
כי לא אגודו אמאי כשר?												◇
אי רבנן												◇

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	---

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא												
אמאי מצוה?		⌚	⌚									
לעולם רבנן היא, ומשום שנאמר. (שמות טו) זה אלי ואנוהו - התנאה לפניו במצות.									⌚			
זה הכלל כל דבר שמקבל טומאה כל.											■	
מנא הני מילי?										^		
אמר קרא (בראשית ב) ואד יעלה מן הארץ, מה אד דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ - אף סוכה דבר שאין מקבל טומאה וגידולו מן הארץ.	ריש לקיש:										⌚	
הניחא למאן דאמר ענני כבוד היו, אלא למאן דאמר סוכות ממש עשו להם, מאי איכא למימר?									⌚			
(ויקרא כג) כי בסכות הושבתי את בני ישראל - ענני כבוד היו, דברי רבי אליעזר.	דתניא: [רבי אלעזר]								⌚	◆		
סוכות ממש עשו להם.	רבי עקיבא:								⌚	◆		
הניחא לרבי אליעזר, אלא לרבי עקיבא מאי איכא למימר?									⌚			
אמר קרא (דברים טז) חג הסוכות תעשה לך - מקיש סוכה לחגיגה, מה חגיגה - דבר שאינו מקבל טומאה, וגידולו מן הארץ, אף סוכה - דבר שאינו מקבל טומאה וגידולו מן הארץ.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											⌚
אי מה חגיגה בעלי חיים, אף סוכה נמי בעלי חיים									⌚			
אמר קרא (דברים טז) באספך מגרנך ומיקבך - בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:											⌚
ואימא גורן עצמו ויקב עצמן									⌚			
יקב כתיב כאן, ואי אפשר לסכך בו.	רבי זירא:											⌚
ואימא יין קרוש הבא משניר, שהוא דומה לעיגולי דבילה	מתקוף לה רבי ירמיה:								⌚			
הא מלתא הוה בידן, ואתא רבי ירמיה ושדא ביה נרגא.	רבי זירא:									■		
מגרנך - ולא גורן עצמו, מיקבך - ולא יקב עצמו.	רב אשי:											⌚
מהכא: (נחמיה ח) צאו ההר והביאו עלי זית ועלי עץ שמן ועלי הדס ועלי תמרין ועלי עץ עבות.	רב חסדא:											⌚
היינו הדס היינו עץ עבות									⌚			
הדס שוטה לסוכה, ועץ עבות ללולב.	רב חסדא:											⌚
חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין אין מסככין בהן												■
וכולן שהתירין - כשרות												⌚
וכולן כשרות לדפנות.												⌚
שמעית מיניה דרבי יוחנן תרתי: חדא הא, ואידך: החוטט בגדיש לעשות לו סוכה - אינה סוכה. חדא משום גזרת אוצר, וחדא משום תעשה ולא מן העשוי. ולא ידענא הי מינייהו משום אוצר, והי מינייהו משום תעשה ולא מן העשוי.	רבי יעקב:											⌚
ניתחי אנן	רבי ירמיה:											⌚
מפני מה אמרו חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין אין מסככין בהן - פעמים שאדם בא מן השדה בערב, וחבילתו על כתפו, ומעלה ומניחה על גבי סוכתו כדי ליבשה, ונמלך עליה לסיכוך, והתורה אמרה תעשה ולא מן העשוי.	דאמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:											⌚
מדהא משום גזרת אוצר, הא - משום תעשה ולא מן העשוי.												■
ורבי יעקב - הך דרבי חייה בר אבא לא שמיע ליה.												■
אטו חבילי קש וחבילי עצים משום גזרת אוצר איכא, משום תעשה ולא מן העשוי ליכא? והחוטט בגדיש, משום תעשה ולא מן העשוי איכא, משום גזרת אוצר ליכא?	רב אשי:											⌚

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום הזורה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	ורבי יוחנן אמר לך:								!			
הכא דקתני אין מסכנין בהן - לכתחילה הוא דאין מסכנין משום גזרת אוצר, הא דאורייתא - שפיר דמי. התם דקתני אינה סוכה - אפילו דיעבד, מדאורייתא נמי אינה סוכה.	רב יהודה אמר רב:											
סככה בחיצין זכרים - כשרה, בנקבות - פסולה.	זכרים כשרה											
פשיטא									?			
מהו דתימא: ניגזור זכרים אטו נקבות, קא משמע לן.	בנקבות פסולה											
פשיטא									?			
מהו דתימא: בית קבול העשוי למלאות לא שמיה קבול, קמשמע לן.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											
סככה באניצי פשתן - פסולה, בהוצני פשתן - כשרה, והושני פשתן - איני יודע מהו. והושני עצמן איני יודע. מה משנך, אי דייק ולא נפיץ הושני קרי ליה, אבל תרי ולא דייק הוצני קרי ליה, או דלמא: תרי ולא דייק נמי הושני קרי ליה.	רבי יהודה:											
הני שושי ושווצרי מסכנין בהו.	אביי:											
בשושי - מסכנין, בשווצרי - לא מסכנין, מאי טעמא? כיון דסרי ריחייהו שביק להו ונפיק.	רב חנן בר רבא:											
הני היזמי והיגי מסכנין בהו.	אביי:											
בהיזמי מסכנין, בהיגי לא מסכנין, מאי טעמא? כיון דנתרי טרפייהו שביק לה ונפיק.	רב גידל אמר רב:											
האי אפקותא דייקלא מסכנין בהו, אף על גב דאגדי - אגד בידי שמים לא שמיה אגד. אף על גב דהדר אגיד להו - אגיד בחד לא שמיה אגד.	רב חסדא אמר רבינא בר שילא:											
הני דוקרי קני מסכנין בהו, אף על גב דאגדי ניהו - אגד בידי שמים לא שמיה אגד, אף על גב דהדר אגיד להו - אגד בחד לא שמיה אגד.	תניא נמי הכי:											
קנים ודוקרנין מסכנין בהו.	קנים פשיטא								?			
אימא: קנים של דוקרנין מסכנין בהו.	אימא: קנים של דוקרנין מסכנין בהו.											
הני מרריתא דאגמא אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח.	ואמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא:											
אזוב, ולא אזוב יון, ולא אזוב כחולי, ולא אזוב מדברי, ולא אזוב רומי, ולא אזוב שיש לו שם לווי:	מיתביה:											
כל שנשתנה שמו קודם מתן תורה, ובאתה תורה והקפידה עליה - בידוע שיש לו שם לווי. והני לא נשתנה שמייהו קודם מתן תורה כלל.	אביי:											
הני מרריתא סתמא שמייהו, והאי דקרי להו מרריתא דאגמא - משום דמשתכח באגמא.	רבא:											
אגד בחד - לא שמיה אגד, שלש - שמיה אגד, שנים - מחלוקת רבי יוסי ורבנן.	רב חסדא:											
מצות אזוב - שלשה קלחים ובהן שלשה גבעולין	דתנן: [רבנן]											
מצות אזוב שלשה גבעולין, ושיריו שנים, וגרדומיו כל שהוא.	רבי יוסי:											
קא סלקא דעתין: מדשיריו שנים - תחילתו נמי שנים, והאי דקתני שלשה - למצוה. ומדרבי יוסי שלשה למצוה, לרבנן שלשה לעכב.												
אזוב שתחילתו שנים ושיריו אחד - פסול, ואינו כשר עד שיהא תחילתו שלשה ושיריו שנים	והתניא, רבי יוסי:											
איפוך, לרבי יוסי שלשה לעכב, לרבנן שלשה למצוה.												
אזוב שתחילתו שנים ושיריו אחד - כשר, ואינו פסול עד שיהא תחילתו ושיריו אחד.	והתניא: [רבנן]											
שיריו אחד פסול? הא אמרת שיריו אחד כשר												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא אימא: עד שתהא תחילתו כשיריו אחד.												◇
הני איסורייתא דסורא מסככין בהו, אף על גב דאגדן - למנינא בעלמא הוא דאגדן.	דרש מרימר:											◇
הני צריפי דאורבני, כיון שהותרה ראשי מעדנים שלהן - כשרין.	רבי אבא:											◇
והא אגדי מתתא?												ז
דשרי להו.	רב פפא:											◇
אפילו תימא דלא שרי להו, כל אגד שאינו עשוי לטלטלו - לא שמיה אגד.	רב הונא בריה דרב יהושע:											◇
ירקות שאמרו חכמים אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח - מביאין את הטומאה, ואין חוצצין בפני הטומאה, ופוסלין בסוכה משום אור. מאי טעמא - כיון דלכי יבשי פרכי ונפלי, כמאן דליתנהו דמי.	רבי אבא אמר שמואל:											◇
הבוצר לגת - אין לו ידות.	ואמר רבי אבא אמר רב הונא:											◇
הקוצר לסכך אין לו ידות.	רב מנשיא בר גדא אמר רב הונא:											◇
מאן דאמר קוצר - כל שכך בוצר, דלא ניחא ליה דלא נימצייה לחמריה.												■
מאן דאמר בוצר שאין לו ידות, אבל קוצר - יש לו ידות, דניחא ליה דליסכך בהו, כי היכי דלא ליבדרן.												■
נימא דרב מנשיא בר גדא תנאי היא												ז
סוכי תאנים ובהן תאנים, פרכילין ובהן ענבים, קשין ובהן שבלים, מכבדות ובהן תמרים, כולן אם פסולת מרובה על האוכלין - כשרה, ואם לאו - פסולה.	דתניא: [ת"ק]											◇
עד שיהו קשין מרובין על הידות ועל האוכלין.	אחרים:											◇
מאי לאו בהא קא מיפלגי												ז
יש להן ידות	דמר סבר: [אחרים]											◇
אין להן ידות.	ומר סבר: [ת"ק]											◇
לרבי אבא - ודאי תנאי היא												!
לרב מנשיא בר גדא מי לימא תנאי היא?												ז
דכולי עלמא סברי: הקוצר לסכך אין לו ידות, והכא במאי עסקינן - כגון שקוצצן לאכילה, ונמלך עליהן לסיכוך.	אמר לך רב מנשיא:											◇
אי קוצצן לאכילה מאי טעמייהו דרבנן?												ז
וכי תימא קסברי רבנן: כיון דנמלך עליהן לסיכוך בטלה ליה מחשבתו ומי בטלה ליה מחשבה בהכי?												!
כל הכלים יורדין לידי טומאה במחשבה, ואין עולין מטומאתן אלא בשינוי מעשה. מעשה מוציא מיד מעשה ומיד מחשבה, מחשבה אינה מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה.	והתנן:											◇
וכי תימא: הני מילי - כלים דחשיבי, אבל ידות דלצורך אכילה נינהו, במחשבה נעשה, ובמחשבה סלקא.												!
כל ידות האוכלין שבססן בגורן - טהורות.	והתנן:											◇
בשלמא למאן דאמר בססן התיר אגודן - שפיר												!
אלא למאן דאמר מאי בססן בססן ממש - מאי איכא למימר?												ז
הכא נמי שבססן ממש.												!
אי הכי, מאי טעמייהו דאחרים?												ז

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דאמר רבי יוסי.	[אחרים]	!										
מטמא.	דתנן רבי יוסי:	!	■									
האי מאי? בשלמא התם טעמא דרבי יוסי - חזיא לכדרי שמעון בן לקיש		ז										
הואיל וראויות להופכן בעת,	דאמר רבי שמעון בן לקיש:	ז	■									
אלא הכא - למאי חזיא?		ז										
חזיא, לכי סתר למנקט להו בגילייהו.		!										
כל ידות האוכלין שבססן בגורן - טהורות	גופא: [ת"ק]								◆	■		<
מטמא.	רבי יוסי								◆	■	◇	
מאי בססן?											^	
בססן ממש	רבי יוחנן:								◆	■	◇	
התיר אגדן.	רבי אלעזר:								◆	■	◇	
בשלמא רבי אלעזר דאמר בססן התיר אגדן - היינו דמטמא רבי יוסי, אלא לרבי יוחנן דאמר בססן ממש אמאי מטמא רבי יוסי?									ז			
הואיל וראויות להופכן בעת.	רבי שמעון בן לקיש:								!			
למה נמשלה תפלתן של צדיקים כעתר? - לומר לך, מה עתר זה מהפך את התבואה בגורן ממקום למקום, אף תפלתן של צדיקים מהפכת דעתו של הקדוש ברוך הוא ממדת אכזריות למדת רחמנות.	רבי אלעזר:								■			
מסככינן בנסרים דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]										◆	■
אוסר.	רבי מאיר:										◆	■
נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים - כשרה, ובלבד שלא יישן תחתיו.												■
מחלוקת בנסרין שיש בהן ארבעה	רב:										◆	■
אית ליה גורת תקרה	דרבי מאיר:										◆	■
לית ליה גורת תקרה.	ורבי יהודה:										◆	■
אבל בנסרין שאין בהן ארבעה - דברי הכל כשרה.	[ד"ה]											■
בשאינן בהן ארבעה מחלוקת, אבל יש בהן ארבעה - דברי הכל פסולה.	שמואל:										◆	■
אין בהן ארבעה, ואפילו פחות משלשה - הא קנים בעלמא נינהו											ז	
הכי קאמר: יש בהן ארבעה - דברי הכל פסולה, פחות משלשה - דברי הכל כשרה, מאי טעמא - קנים בעלמא נינהו. כי פליגי - משלשה עד ארבעה.	רב פפא: [שמואל]											◆
כיון דליתנהו שעור מקום - לא גזרינן	מר סבר: [רבי יהודה]										◆	■
כיון דנפקי להו מתורת לבוד - גזרינן.	ומר סבר: [רבי מאיר]										◆	■
נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים - כשרה, ובלבד שלא יישן תחתיו.	תנן:											■
בשלמא לשמואל דאמר בשאינן בהן ארבעה מחלוקת, אבל יש בהן ארבעה - דברי הכל פסולה, משום הכי לא יישן תחתיו. אלא לרב, דאמר בשיש בהן ארבעה מחלוקת, אבל אין בהן ארבעה דברי הכל כשרה, לרבי יהודה אמאי לא יישן תחתיו?											ז	◇
מי סברת דברי הכל היא? סיפא אתאן לרבי מאיר.											!	◇
שני סדינין - מצטרפין, שני נסרין - אין מצטרפין.	תא שמע: [רבי יהודה]										◆	■

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>< insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מירא-statement</p> <p>⊖ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	--

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	רבי מאיר:								◆			
אף נסרין כסדינין.									⊖			
בשלמא לשמואל									⊖			
בשאינן בהן ארבעה מחלוקת, אבל יש בהן ארבעה דברי הכל פסולה	דאמר: [שמואל]								⊖			
מאי מצטרפין - מצטרפין לארבעה.									■			
אלא לרב									⊖			
בשיש בהן ארבעה מחלוקת, אבל אין בהן ארבעה דברי הכל כשרה.	דאמר: [רב]								⊖			
היכי דמי?									^			
אי דאית בהו ארבעה									!			
למה להו לאיצטרופי?									⊖			
אי דלית בהו ארבעה									!			
אמאי? והא קנים בעלמא נינהו									⊖			
לעולם דאית בהו ארבעה, ומאי מצטרפין - מצטרפין לארבע אמות מן הצד.									!			
בשלמא לשמואל	לישנא אחרינא:								⊖			
בשאינן בהן ארבעה מחלוקת, אבל יש בהן ארבעה דברי הכל פסולה	דאמר: [שמואל]								⊖			
מאי מצטרפין - מצטרפין לארבע אמות מן הצד.									■			
אלא לרב, בשלמא לרבי מאיר, מאי מצטרפין - מצטרפין לארבע אמות מן הצד, אלא לרבי יהודה									⊖			
אפילו יש בהן ארבעה כשרה	דאמר: [רבי יהודה]								⊖			
מאי אין מצטרפין? קנים בעלמא נינהו									⊖	⊖		
אידי דקאמר רבי מאיר מצטרפין אמר רבי יהודה אין מצטרפין.									!			
תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דשמואל.									■			
תניא כוותיה דרב:									■			
סככה בנסרים של ארו שאין בהן ארבעה - דברי הכל כשרה	[תניא] [ד"ה]								■	■		
יש בהן ארבעה - רבי מאיר פוסל	[רבי מאיר]								◆	■	■	
מכשיר.	רבי יהודה:								◆	■	■	
מעשה בשעת הסכנה שהביאנו נסרים שהיו בהן ארבעה וסיכנו על גבי מרפסת, וישבנו תחתיהן.	אמר רבי יהודה:								○	■		
משם ראיה? אין שעת הסכנה ראיה.	אמרו לו:								⊖	■		
תניא כוותיה דשמואל:										■		
סככה בנסרים של ארו שיש בהן ארבעה - דברי הכל פסולה	[תניא] [ד"ה]									■		
אין בהן ארבעה - רבי מאיר פוסל	[רבי מאיר]								◆	■	■	
מכשיר	רבי יהודה:								◆	■	■	

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
שאם יש בין נסר לנסר כמלא נסר - שמניח פסל ביניהם וכשרה.	ומודה רבי מאיר:														יד
שאם נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים - כשרה, ואין ישנים תחתיו, והישן תחתיו לא יצא ידו חובתו.	ומודה רבי יהודה:														יד
אתמר הפכן על צדיהן. רב הונא אמר: פסולה	[רב הונא]														יד
כשרה.	רב חסדא ורבה בר רב הונא:														יד
איקלע רב נחמן לסורא, עול לגביה רב חסדא ורבה בר רב הונא															יד
הפכן על צדיהן מהו?	אמרי ליה: [רב חסדא ורבה בר רב הונא]														יד
פסולה, נעשו כשפודין של מתכת.	אמר להו: [רב נחמן]														יד
לא אמרי לכו אמרו כוותי?	אמר להו רב הונא:														יד
אמרו ליה: ומי אמר לן מר טעמא ולא קבלינן מיניה?	אמרי ליה: [רב חסדא ורבה בר רב הונא]														יד
אמר להו: ומי בעיתו מינאי טעמא ולא אמרי לכו?	אמר להו: [רב הונא]														יד
אינה מחזקת כדי ראשו ורובו ושולחנו, או שנפרצה בה פרצה כדי שיודקר בה גדי בבת ראש, או שנתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים, אף על פי שלא הכניס לתוכה אלא שלשה טפחים - פסולה.	לימא מסייע ליה:														יד
היכי דמי? לאו כגון שהפכן על צדיהם?															יד
לא, הכא במאי עסקינן - כגון דאנחה אפומא דמטללתא, דעייל תלתא לגיו ואפיק חד לבר, דהוה ליה פסל היוצא מן הסוכה וכל פסל היוצא - מן הסוכה נידון כסוכה.															יד
תקרה שאין עליה מעזיבה, רבי יהודה אומר: בית שמאי אומרים: מפקפק, ונטל אחת מבינתים	[רבי יהודה - בית שמאי]														טו
מפקפק או נטל אחת מבינתים.	בית הלל:														טו
נטל אחת מבינתים, ואינו מפקפק.	רבי מאיר:														טו
בשלמא בית הלל - טעמייהו משום תעשה ולא מן העשוי, אי מפקפק - עביד ליה מעשה, אי נטל אחת מבינתים - עבד בה מעשה, אלא בית שמאי מאי טעמייהו?															טו
אי משום תעשה ולא מן העשוי															טו
בחדא סגי															טו
אי משום גזרת תקרה															טו
בנטל אחת מבינתים - סגי															טו
לעולם משום גזרת תקרה, והכי קאמרי: אף על פי שמפקפק, אי נטל אחת מבינתים - אין, אי לא - לא.															טו
רבי מאיר אומר נטל אחת מבינתים אבל לא יפקפק.	אי הכי אימא סיפא:														טו
רבי מאיר היינו בית שמאי															טו
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל בדבר זה.	הכי קאמר: [רבי מאיר]														טו
מאי קא משמע לן - דרבי מאיר אית ליה גזרת תקרה, ורבי יהודה לית ליה גזרת תקרה? והא אפליגו בה חדא זימנא															טו
מסככין בנסרים, דברי רבי יהודה	דתנן: [רבי יהודה]														טו
אוסר.	רבי מאיר:														טו
רישא בנסרים משופין עסקינן, ומשום גזרת כלים נגעו בה.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:														טו
ולרב יהודה אמר רב															טו

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ממרא	דאמר: [רב יהודה אמר רב]											
סוכה-סוכה	סככה בחיצין זכרים - כשרה, בנקבות - פסולה											
	ולא גזר זכרים אטו נקבות.											
	הכא נמי לא נגזר נסרים משופין אטו כלים											
	אלא, על כרחך רישא פליגי בגזרת תקרה וסיפא פליגי בגזרת תקרה											
	ואפליגי בתרתי זימני למה לי?											
	אמאי קא אסרת בנסרים - משום גזרת תקרה, האי סברא לבית שמאי הוא דאית להו, ובית הלל לא גזר?											
	לא נחלקו בית שמאי בית הלל בדבר זה.											
	הניחא לרב											
	מחלוקת בשיש בהן ארבעה, דרבי מאיר אית ליה גזרת תקרה ורבי יהודה לית ליה גזרת תקרה.											
	אלא לשמואל											
	בשאין בהן ארבעה מחלוקת, אבל יש בהן ארבעה דברי הכל פסולה											
	סיפא במאי פליגי?											
	בביטולי תקרה קא מפלגי											
	בטלה בהכי											
	בהכי לא בטלה.											
	המקרה סוכתו בשפורדין או בארוכות המטה, אם יש ריוח ביניהן כמותן - כשרה.											
	החוטט בגדיש לעשות לו סוכה - אינה סוכה.											
	לימא תיהוי תיובתא דרב הונא בריה דרב יהושע.											
	פרוץ כעומד, רב פפא אמר: מותר											
	רב הונא בריה דרב יהושע: אסור.											
	אמר לך רב הונא בריה דרב יהושע:											
	מאי כמותן - בנכנס ויוצא.											
	והא אפשר לצמצם											
	במעדיף.											
	אפילו תימא בשאין מעדיף, אם היו נתונים שתי - נותנן ערב, ערב - נותנן שתי.											
	או בארוכות המטה.											
	לימא מסייע ליה לרבי אמי בר טביומי.											
	סככה בבלאי כלים - פסולה.											
	בארוכה ושתי כרעים, בקצרה ושתי כרעים.											
	הכי נמי: בארוכה ושתי כרעים, בקצרה ושתי כרעים.											
	היכא איתמר דרבי חנן אמר רבי											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מטה מטמאת חבילה ומטהרת חבילה, דברי רבי אליעזר.	אהא דתנן: [רבי אליעזר]									◇	!	◆
מטמאת אברים ומטהרת אברים.	חכמים:									◇	!	◆
מאי ניהו?											^	
ארוכה ושתי כרעים, קצרה ושתי כרעים.	רבי חנן אמר רבי:									◇	!	
למאי חזיא											^	
למסמכינהו אגודא ולמיתב עליהו, ומשדא אשלי.										◇	!	
סככה בבלאי כלים - פסולה.	גופא, אמר רבי אמי בר טביומי:											<
מאי בלאי כלים?											^	
מטלניות שאין בהם שלש על שלש, דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים.	אביי:									◇	!	
תניא כוותיה דרבי אמי בר טביומי:											■	
מחצלת של שיפא ושל גמי, שיריה, אף על פי שנפחתו מכשיעורה - אין מסככין בהן. מחצלת הקנים, גדולה - מסככין בה, קטנה - אין מסככין בה	[ת"ק]									◇	■	◆
אף היא מקבלת טומאה, ואין מסככין בה.	רבי אליעזר:									◇	■	◆
החוטט בגדיש.												<
לא שנו אלא שאין שם חלל טפח במשך שבעה, אבל יש שם חלל טפח במשך שבעה - הרי זה סוכה.	רב הונא:									◇	■	
החוטט בגדיש לעשות לו סוכה - הרי זה סוכה.	תניא נמי הכי:										■	
אינה סוכה	והאנן תנן:									◇	?	■
אלא לאו שמע מינה כדבר הונא, שמע מינה.										◇	!	
איכא דרמי ליה מירמא											?	
החוטט בגדיש לעשות לו סוכה אינה סוכה	תנן:									◇	?	■
הרי זו סוכה	והא תניא:									◇	?	■
לא קשיא כאן - בשיש שם חלל טפח במשך שבעה, כאן - בשאין שם חלל טפח במשך שבעה.	רב הונא:									◇	!	
המשלישל דפנות מלמעלה למטה, אם גבוה מן הארץ שלשה טפחים - פסולה. מלמעלה למעלה, אם גבוה עשרה טפחים - כשרה.	[ת"ק]									◇	■	◆
כשם שמלמעלה למעלה עשרה טפחים, כך מלמעלה למטה עשרה טפחים.	רבי יוסי:									◇	■	◆
במאי קמפלגי?											^	
מחיצה תלויה מתרת	מר סבר: [רבי יוסי]									◇	!	◆
מחיצה תלויה אינה מתרת.	ומר סבר: [ת"ק]									◇	!	◆
בור שבין שתי חצירות אין ממלאין ממנה בשבת אלא אם כן עשה לה מחיצה עשרה טפחים, בין מלמעלה בין מלמטה, בין בתוך אוגנו.	תנן התם: [ת"ק]									◇	■	◆
מלמעלה	רבן שמעון בן גמליאל אומר, בית שמאי:									◇	◆	■
מלמטה.	בית הלל:									◇	■	◆
לא תהא מחיצה גדולה מן הכותל שביניהן	רבי יהודה:									◇	■	◆

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
 O מעשה-story **ראיה-proof** ■
 ◊ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ מקרא-key

מקרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז
סוכה-סוכה	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:																	
ממרא	דאמר: [רבי יוסי]																	
רבי יהודה בשיטת רבי יוסי אמרה																		
מחיצה תלויה מתרת.																		
ולא היא, לא רבי יהודה סבר לה כרבי יוסי, ולא רבי יוסי סבר לה כרבי יהודה.																		
לא רבי יהודה סבר לה כרבי יוסי - עד כאן לא קאמר רבי יהודה התם אלא בעירווי חצירות דרבנן, אבל הכא סוכה דאורייתא - לא.																		
ולא רבי יוסי סבר לה כרבי יהודה, עד כאן לא קאמר רבי יוסי הכא אלא בסוכה, דמצות עשה. אבל שבת דאיסור סקילה - לא.																		
ואם תאמר: מעשה שנעשה בציפורי על פי מי נעשה?																		
לא על פי רבי יוסי אלא על פי רבי ישמעאל ברבי יוסי.																		
ומאי מעשה?																		
פעם אחת שכחו ולא הביאו ספר תורה מערב שבת, למחר פירסו סדינין על גבי העמודים והביאו ספר תורה, וקראו בו.	דכי אתא רב דימי אמר:																	
פירסו סלקא דעתך מהיכן הביאום בשבת?																		
אלא: מצאו סדינין פרוסים על גבי העמודים, והביאו ספר תורה וקראו בו.																		
מחצלת ארבעה ומשהו מתרת בסוכה משום דופן.	רב חסדא אמר אבימי:																	
היכי עביד																		
תלי ליה באמצע, פחות משלשה למטה ופחות משלשה למעלה, וכל פחות משלשה כלבוד דמי.																		
פשיטא																		
מהו דתימא: חד לבוד - אמרינן, תרי לבוד - לא אמרינן, קא משמע לן.																		
מחצלת שבעה ומשהו מתרת בסוכה משום דופן	מיתיבי:																	
כי תניא ההיא בסוכה גדולה, ומאי קא משמע לן - דמשלשין דפנות מלמעלה למטה כרבי יוסי.																		
פס ארבעה ומשהו מתיר בסוכה משום דופן, ומוקים ליה בפחות משלשה טפחים סמוך לדופן. וכל פחות משלשה סמוך לדופן כלבוד דמי.	רבי אמי:																	
מאי קא משמע לן?																		
הא קא משמע לן: שיעור משך סוכה קטנה שבעה.																		
הרחיק את הסיכוך מן הדפנות שלשה טפחים - פסולה.																		
בית שנפתח וסיכוך על גביו, אם יש מן הכותל לסיכוך ארבע אמות - פסולה.																		
וכן חצר שהיא מוקפת אכסדרה.																		
סוכה גדולה שהקיפה בדבר שאין מסככין בו, אם יש תחתיו ארבעה אמות - פסולה.																		
כל הני למא לי?																		
צריכא, דאי אשמעינן בית שנפתח - משום דהני מחיצות לבית עבידן, אבל חצר המוקפת אכסדרה, דמחיצות לאו לאכסדרה עבידי - אימא לא, צריכא.																		
ואי אשמעינן הני תרתי - משום דסכנן סכך כשר הוא, אבל סוכה גדולה שהקיפה בדבר שאין מסככין בו, דסככה סכך פסול הוא - אימא לא, צריכא.																		
אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי: אויר פוסל בשלשה, סכך פסול פוסל בארבעה.	רבה: [רב] דבי רב]																	
ואמינא להו אנא: אויר דפוסל בשלשה מנא לכו	[רבה]																	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story ■ מר-א: key	מי-רא statement ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראי-ה proof
--	--

מאן דאמר	מירא	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
סוכה- סוכה																				
מירא																				
הרחיק את הסיכוך מן הדפנות שלשה טפחים - פסולה	דתנן:													⊘						יז.
סכך פסול גמי - לא ליפסיל אלא בארבע אמות	[רבה]													⊘						יז.
בית שנפחת וסיכך על גביו, אם יש בין הסיכוך לכותל ארבע אמות - פסולה.	דתנן:													⊘						יז.
ואמרו לי: בר מינה דההיא, דרב ושמואל אמרי תרווייהו. משום דופן עקומה נגעו בה.	[רב' דבי רב]													⊘						יז.
ואמינא להו אנא: מה אילו איכא סכך פסול פחות מארבעה, ואויר פחות משלשה, מאי כשרה. מלייה בשפודין מאי - פסולה, ולא יהא אויר הפוסל בשלשה כסכך פסול הפוסל בארבעה?	[רבה]													⊘						יז.
ואמרו לי: אי הכי, לדידך נמי דאמרת סכך פסול פוסל בארבע אמות, מה אילו איכא סכך פסול פחות מארבע אמות, ואויר פחות משלשה, מאי - כשרה, מלייה בשפודין מאי - פסולה, לא יהא אויר הפוסל בשלשה כסכך פסול הפוסל בארבע אמות?	[רב' דבי רב]													⊘						יז.
ואמינא להו אנא: האי מאי? בשלמא לדידי, דאמינא ארבע אמות משום שיעורא ולא שיעורא הוא, האי - לאו שיעורא הוא כיון דלא שוו שיעורייהו להדדי - לא מצטרפי. אלא לדידכו, דאמרתו שיעור משום הפלגה - מה לי איתפלג בסכך פסול, מה לי איתפלג בסכך פסול ואויר	[רבה]													⊘						יז.
ולמר גמי, נהי דלא שוו שיעורייהו בסוכה גדולה - בסוכה קטנה מי לא שוו שיעורייהו?	אמר ליה אביו:													⊘						יז.
התם לאו משום דשוו שיעורייהו להדדי הוא, אלא משום דליתיה לשיעורא דסוכה הוא.	אמר ליה: [רבה]													⊘						יז.
וכל היכא דלא שוו שיעורייהו להדדי לא מצטרפי?														⊘						יז.
הבגד שלשה על שלשה, השק ארבעה על ארבעה, העור חמשה על חמשה, מפץ ששה על ששה.	והתנן:													⊘						יז.
הבגד והשק, השק והעור, העור והמפץ - מצטרפין זה עם זה	ותני עלה:													⊘						יז.
התם כדקתני טעמא														⊘						יז.
מה טעם - הואיל וראוי לטמא מושב	רבי שמעון:													⊘						יז.
המקצע מכולן טפח על טפח - טמא.	כדתנן:													⊘						יז.
טפח על טפח למאי חזי?														⊘						יז.
הואיל וראוי (ליטלו) (מסורת הש"ס: [לטלאי]) על גבי החמור.	רבי שמעון בן לקיש משום רבי ינאי:													⊘						יז.
בסורא אמרי להא שמעתא בהאי לישנא.														⊘						יז.
סכך פסול, באמצע - פוסל בארבעה, מן הצד - פוסל בארבע אמות.	בנהרדעא מתנו, אמר רב יהודה אמר שמואל:													⊘						יז.
בין מן הצד בין באמצע בארבע אמות.	רב:													⊘						יז.
נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים - כשרה.	תנן:													⊘						יז.
בשלמא לרב, דאמר בין באמצע בין מן הצד בארבע אמות - משום הכי כשרה. אלא לישמואל, דאמר באמצע בארבעה, אמאי כשרה?														⊘						יז.
הכא במאי עסקינן, מן הצד.														⊘						יז.
שני סדינין - מצטרפין, שני נסרים - אין מצטרפין.	תא שמע: [ת"ק]													⊘						יז.
נסרים כסדינין.	רבי מאיר:													⊘						יז.
בשלמא להך לישנא דאמר רב בין באמצע בין מן הצד בארבע אמות, מאי מצטרפין - מצטרפין לארבע אמות. אלא להך לישנא דאמר רב באמצע בארבעה, היכי דמי?														⊘						יז.
אי דאית בהו ארבעה														⊘						יז.
למה להו אצטרופי?														⊘						יז.
אי דלית בהו ארבעה														⊘						יז.

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה- O	מימרא-statement ■ ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof
מקרא-key:	

סוכה-סוכה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קניא בעלמא ניהון						ז						
לעולם דאית בהו ארבעה, ומאי מצטרפין - מצטרפין לארבע אמות מן הצד.									!		◇	
סככה בנסרין של ארז שיש בהן ארבעה - דברי הכל פסולה.	תא שמע:								ז		◇	
אין בהן ארבעה, רבי מאיר פוסל	[רבי מאיר]								ז	♦	◇	
מכשיר.	רבי יהודה:								ז	♦	◇	
ומודה רבי מאיר שאם יש בין נסר לנסר כמלא נסר, שמניח פסל ביניהם וכשרה.	[ר"מ]								ז	■	◇	
בשלמא למאן דאמר בין באמצע בין מן הצד בארבע אמות - משום הכי כשרה. אלא למאן דאמר באמצע בארבעה, אמאי כשרה?									ז			
הכא בסוכה דלא הויה אלא שמנה מצומצמות עסקינן, ויהיב נסר ופסל, ונסר ופסל, ונסר ופסל מהאי גיסא, ונסר ופסל ונסר ופסל ונסר ופסל מהאי גיסא, דהווי להו שני פסלין באמצע, ואיכא הכשר סוכה באמצע.	רב הונא בריה דרב יהושע:								!		◇	